

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστόν και δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια ἐνῆακόσα κι' ἔξη
κι' ὄλα χάπια Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Ὁ γδὴ Νοεμβρίου καὶ δεκάτη
κι' ὁ Βασιληᾶς μας ἦλθε 'στὸ Παλάτι.

Ἐνῆακόσα κι' ἔξηντα κι' ἑφτά,
Παρλαμέντο χωρὶς χωρατὰ.

**Ἐπὶ τὸν Περμαζόγλου τὸν ἀσθενῆ,
ποῦ τόσοι κόσμος τὸν συμπονεῖ.**

Μέσα 'στὴ Ρώμῃ, βρὲ τσολιᾶ,
'πῆγα νὰ δῶ τὸν Βασιληᾶ,
ποῦ λέν πῶς 'πῆγε γιὰ δουλειά.

Μεγάλος ἐνθουσιασμὸς
τῶν Ἰταλῶν τῶν φίλων,
κατέλαβε παροξυσμὸς
ἐκάτερον τῶν φύλων.

Νέας ἀγάπης ἀληθοῦς
μεγάλαι συγκινήσεις,
κι' ἀνέκυψαν ἀπὸ βυθοῦς
αἰώνων ἀναμνήσεις.

Ρώμῃ κι' Ἀθῆναι, μπουνταλᾶ,
ιδέας σύμβολα 'ψηλά
καὶ τηλαυγοῦς πολιτισμοῦ καὶ νῦν καὶ 'στὸν αἰῶνα,
κι' ἀπὸ τὸ Καπιτώλιον εἶδα τὸν Παρθενῶνα.

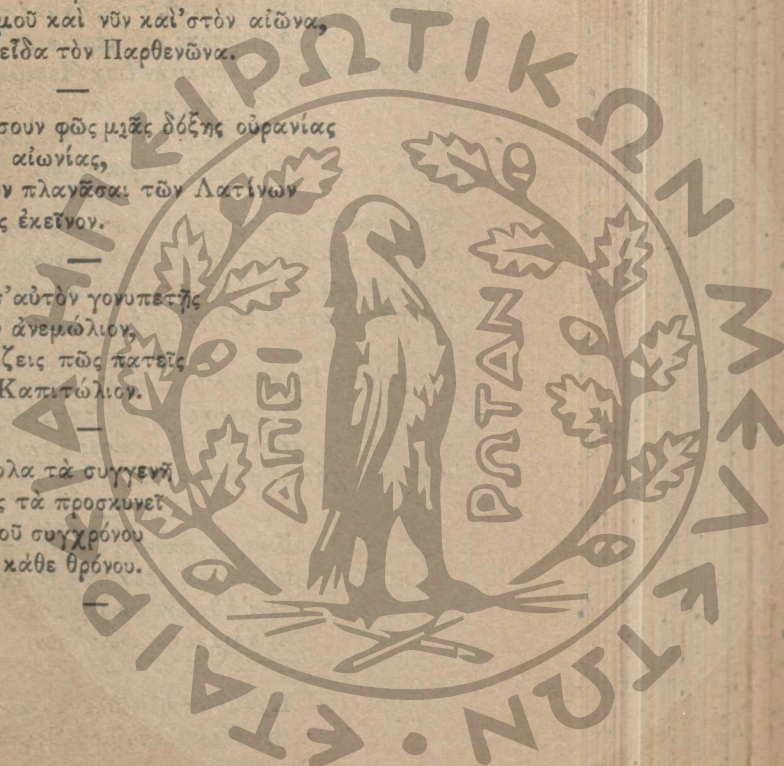
Θαρρεῖς πῶς ἀνταλλάσσουν φῶς μιᾶς δόξης οὐρανίας
καὶ νίκης αἰωνίας,
κι' ὅταν 'στὸ Καπιτώλιον πλαγᾶσαι τῶν Λατίνων
ἀναπολεῖς ἐκεῖνον.

Κι' ὅταν σ' αὐτὸν γορυπετῆς
μὲ σκέψιν ἀνεμώλιον,
τότε νομίζεις πῶς πατεῖς
τὸ μέγα Καπιτώλιον.

Τὰ σύμβολα τὰ συγγενῆ
κάθε λαὸς τὰ προσκυρεῖ
πολιτισμοῦ συγχρόνου
καὶ δόξα κάθε θρόνου.

**Ὁ Βασιληᾶς 'στὴ Ρώμῃ
κι' ἀντελαλοῦν οἱ δρόμοι.**

Λοιπὸν ἐπῆγες 'στὴ Βουλῇ;
'Πῆγα 'στὴν Ἰταλίαν,
κι' ὑποδοχαῖς ἐθαύμασα καὶ τόσα μεγαλεῖα.

Τὰ σύμβολα τὰ συγγενῇ θὰ λάμπουν εἰς τὴν κτίσιν
ἀρρήκτως ἐνωμένα,
καὶ τὸν Αἰνείαν ἐβλεπα μὲ τὸν πατέρ' Ἀγχίστην
νὰ χαιρετοῦν κ' ἐμένα.

Ἐγκώμια στὸν ἥλιον
τῶν δῶδ' συμβόλων κάνω,
καὶ σὰν τὸν Οὐργίλιον
ἄρμα βιρούμκβε κάνω,
κβὶ βένιτ ἰν' Ἰτάλιαμ, καθὼς καὶ τὸ γνωρίζεις,
ὅπου συχνὰ Λατινικὰ μονάχος μουρμουρίζεις.

Λίνκβα λα τὴν ἀντίκβα ἐστ', καὶ ξέρει πᾶς Λατίνος
πῶς βέραι ἀμιτσίτσιε σὸντ σεμπιτέρναι, κτῆνος.
Καὶ ξέρω, ξόανον μακρῆς κ' ἀτημελήτου κόμης,
πῶς καὶ τὸ μούρις ἐμαθες, τὸ μπούρις καὶ σεκούρις,
κ' ἐστειλε τηλεγράφημα στὸν Δήμαρχον τῆς Ρώμης
μὲ ποίησιν τῶν Ἀθηνῶν ὁ Δήμαρχος Μερκούρης.

Σ' ἐδῶξαν κ' ἀπεστήθιζες ἐξ ἀπαλῶν δούλων
Λατινικὰς Γραμματικὰς Σεμτέλων κ' Οὐλερίων,
κ' ἐμάθαινες Γερούνδια, κ' ἐμάθαινες Σουπίνια,
ποὺ φέρνουν καὶ σὲ μαθητὰς καὶ σὲ δασκάλους πεῖνια.

Εἶδα μὲ φρίκην τὰς ἀκτὰς
τῆς Αὐσωνίας τὰς φρικτὰς,
εἶδα τὸ πάλαι Λάτιον,
τὰς στρατιάς ἐκείνας,
κ' ἐγὼ μὲ τὸν Οράτιον
ἐψάλα τοὺς Μαϊκήνας.

Εἶδα τοὺς Αὐτοκράτορας, τοὺς παλαιούς Αὐγούστους,
εἶδα δυνάστες, Περικλῆ, τυράννους ἀνηκούστους,
εἶδα καθὼς τὸν Νέρωνα τὴν Ρώμην καιομένην,
κ' ὅλην τὴν οἰκουμένην.

Εἶδα καὶ τοὺς Σκηπίωνας μὲ λεγεῶνων στίφη,
πολλὴν χλιδὴν καὶ πλοῦτον,
ἀλλ' εἶδα καὶ τὸν Καίσαρα νὰ πίπτ' ὑπὸ τὰ ξίφη
τυραννοκτόνων Βρούτων.

Κ' ἐκάθισα, βρὲ Περικλῆ, στὰς ὄχθας τοῦ Τιβέρεως
ἀρτιμελῆς κ' ἀνέγκαιος,
κ' ἐθρήνησα τὴν παρακμὴν ὡς ἂν Ἰερειῆς
δόξης ἀρχαίας καὶ νεκρῆς,
καὶ τὰς μεγάλας καὶ μικρὰς
τοῦ κόσμου τρικυμίας.

Εἶδα καὶ τὰ συμπόσια τοῦ κοιλαρῆ Λουκούλου,
καὶ τῆς Λεσβίας τῆς ξανθῆς ἐμνήσθην τοῦ Κατούλου,
κ' ἀμέμους, μέγα Λέσμπια, ἀτρεῖς μπιμπάμους εἶπα,
καὶ πᾶς Λατίνος ἔχασκε μ' ἐμὲ τὸν παρλαπίπα.

Πῆγα στὸ Καπιτώλιον, Ρωμηαί μου πατριῶται,
προσκυνητὴς τοῦ ταπεινῆς,
καὶ τοὺς Ρωμαίους κεχηνῶς
γιὰ κἄτι χήναις ῥώτησα, ποὺ τώχην σώσει τότε.

Καὶ μοῦπανε γι' αὐταῖς πολλοὶ
πῶς τώρα μέσ' ἀπὸ τὴν Βουλὴν
τῶν Ἀθηνῶν κουρνιάζουν
κ' ἀδιδάκοπα φωνάζουν.

Κ' ἐκεῖ ποὺ μοῦλεγαν αὐτὰ,
βρὲ Περικλέτο μου Σοφτᾶ,

φωναῖς διάφοραις χήνων
ἐκ τῆς Βουλῆς τῶν Ἀθηνῶν
μάθε, φωνάζουν, Φασουλῆ,
πῶς Πρόεδρο μὲς' ἐπὶ τὴν Βουλὴν
θὰ κάνουνε τὸν Νικολῆ,
τὸν ρήτορα τὸν δυνατὸ, τὸν κύριο Λεβίδη,
κ' ὅχι τὸν ἄλλον Νικολῆ, τοῦτέστι τὸν Μπουφίδη.

Κ' ἐθῶς στὸ Καπιτώλιον,
βρὲ τέρως ἀποφώλιον,
ἀντήχησαν κυττήματα
βουλευτικῶν κωδῶνων
σὰν τρομερὰ μηνύματα
κοιλιακῶν κλυδῶνων.

Κ' ἀπὸ τὸ Καπιτώλιον τῆς Ρώμης τὸν Ρωμύλον
ἔστειλα στὸ Ρωμαῖκο χαιρετισμὸν στοὺς μύλον.
Κ' εἶδα μὲ φρίκην παγεράν
τὴν Λύκαιναν τὴν τρομεράν,
τὴν τοῦ Καπιτωλίου,
τὴν πλήρη μεγαλείου.

Μόλις τὴν ἐπλησίασα τρομάρα τὴν ἐθέρισε
καὶ τὴν οὐρὰ της μάζεψε κ' ἐμπρὸς μου παραμέρισε,
κ' ἐγὼ τῆς εἶπα: Λύκαινα, τοσοῦτον δοξασμένη,
γιατ' εἶσαι τρομασμένη;
Καὶ μοῦπε πῶς τὴν τρώμαξαν κῶσματα βατράχων
ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως τὸν φωτοβόλον βράχον.

Μὴν τρέμεις, Λύκαινα παλῆ,
καὶ τῶν Ρωμηῶν τὸν Βασιλῆα
χαϊρέτα τὸν ἀκμαῖον.

Καὶ κύτταξέ τον ἐν πομπῇ
πῶς' ἐπὶ τὴν πρωτεύουσάν θ' ἔμψῃ
τῶν ἀδελφῶν Ρωμαίων.

Στὸ Κυρηναῖον πατεῖ μετὰ χρυσῶν τεθρίπων
κ' ἀελλοπόδων ἵππων.
Γιὰ τῶν Ρωμηῶν τὸν Βασιλῆα
στεφάνια καὶ μπουκέτα,
γι' αὐτὸν λαλούμενα, βιολιά,
κιθάρας κ' ὄργανετα.

Τὰ πλήθη συναρπάζονται,
περνοῦν φρουροὶ δρομαῖοι,
καὶ τοὺς Ρωμηοὺς ἀσπάζονται
περιχαρεῖς Ρωμαῖοι.

Μετὰ χαρῆς μου βλέπω στὸ πόδι
λαὸν γενναῖον κ' ἐνθουσιῶδη,
λαὸν παθόντα πολλὰ παθήματα,
ποὺ τὸν ἐμπνέουν μόνον αἰσθήματα.

Λαὸς τῶν ὄντι καρδιὰς θερμῆς
μὲ φωτοστέφανον ἐλευθερίας,
λαὸς φουριόζος καθὼς κ' ἐμεῖς
ὑπὸ τὸν ἥλιον τῆς μεσημέρας.

Σὲ ροδοχρύσους πλανῶμ' αἰθέρας
καὶ μεγαλείων ὕμνῳ συντρίμματα,
μὰ κ' ὁ Ριτσιώτης ἐκ τῆς Καπρέας
στέλλει στὸ Στέμμα μεγὰλα ρήματα.

Λεβίδης Νικολῆς
Πρόεδρος τῆς Βουλῆς.

Πάλλει τὸ στήθος μου κ' ἀνασκιρτᾷ,
'στὸ Ἰταλὶκό πετῶ τὰ χρόνια...
ἐρυθροχίτωνες καὶ λιμπερτά,
Σάγκα Λουτσία καὶ μακαρόνια.

Μία μπέλλα Φιορεντίνα,
παίζουε τὰ μαντολίνα,
μία μπέλλα, Περικλέτο,
σύρε' μπρὸς μὲ τὸ ὄργανετο.

Βλέπω τὴν τρανὴ σωρεία
τεμενάδες νὰ μᾶς κάνη,
νὰ σου κ' ἡ Καβδαλερία
Ρουσσικὰν τοῦ Μασκάνη.

Βλέπω καὶ τῆς δῶδ' Κορώναις
νὰ περνοῦν ἀδελφωμέναις,
καὶ τῆς Ρώμης ἡ Ματρόναις
τῆς κυττάζουν λιγωμέναις.

Ὅλ' ἡ Ρώμη σφιγᾷ καὶ κινεῖται,
προσφωνήσεις, τραπέζια, κυνήγι,
τῶν Ρωμηῶν ἡ Κορὼν' ἀνυμνεῖται
καὶ καρδιά δὲν τῆς κάνει νὰ φύγη.

Κυνηγοῦνε κ' οἱ δῶδ' Βασιλεῖς
ἀντιλόποις καὶ τόσα θηράματα,
καὶ στὰς θύρας κυττῶ τῆς Βουλῆς
θεσιθῆρας δυστήνους μὲ κλάμματα.

Μοῦτρα σιδερόντονται,
τὶ χαλὰ ποὺ στρώνονται,

τί κορσικά ποὺ χύνονται,
τί προπώσεις γίνονται.

Ἀνθη θάλλουν καὶ φυτὰ
καὶ μυρίζουν φαγητὰ,
καὶ παρίστανται κ' οἱ Ρέμοι
κ' οἱ Ρωμύλοι, βρὲ βερέμη.

Βίβα λέν' Ἰτάλια
μὲς' ἐπὶ τὴν Κορναῖα,
βίβα λένε Γκρέτσια
μὲ τὰ κακορέτσια.

Βίβα λένε κ' οἱ Σκουζέ,
βίβα λένε κ' οἱ Τίτανοι,
γίνονται κοινὸς μεζὲς
κακορέτσια, μακαρόνια.

Χαῖρε, Ρώμη τοῦ Ρωμύλου,
κ' ἐμοὶ τώρα τοῦ στομύλου
δέξου τοὺς χαιρετισμούς
καὶ τοὺς ἐνθουσιασμούς.

Στένω καὶ παρακαλῶ
νὰ φωτίσῃ κ' ὁ Ρωμύλος
τὸ Ρωμαῖκο μακρό,
ποῦναι χαλασμένος μύλος.

Π. — Κ' ἐγὼ τὴν Ρώμην ἔτρεξα μὲς' ἀπὸ τὰς Ἀθήνας
κ' ἐξύμνησα Αὐτοκράτορας καὶ παλαιούς Μαϊκήνας.
Τῆς Μεσσαλίνικης ζήτησα, σὲ κατακόμβαις μπηκὰ,
καὶ Λαουράκις, βρὲ Φασουλῆ, καὶ Βεατρίκις βρήκα.

Κι' ἐγὼ ποῦ λές ἀγνώριστος καὶ μόνος ἐπλανώμην
 ὅσπιν αἰώνιαν Ρώμην,
 καὶ σύννοφους καὶ σιωπῶν
 εἶδα τὴν Ρώμην τῶν Παπῶν.

Ἐξέστην μὲ τὴν μουσικὴν ἐπουρανοῦ μέλους,
 μὲ Ραφαήλους, μίλησα καὶ Μιχαὴλ Ἀγγέλους,
 καὶ τοὺς Βοργίους γινώρισα μαζί μὲ τὴν Λουκρέτσια
 κι' ἄκουσα τὴν Ἰτάλια νὰ σκούζη βίβα Γκρέτσια.

Καὶ τῶν Ρωμηῶν τὸν Βασιλῆα τὸν κύτταξα νὰ στέκη
 ὅσπιν Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ τὸ δοξασμένο μνημα,
 καὶ στέφανον ἀμάραντον ὅσπιν μνήμην του νὰ πλέκη,
 ποῦ τόσον τὴν ἐξύμνησε καιροῦ μεγάλου ρίμα.

Κι' ἐγὼ ὅσπιν τάφον σίμωσα, ποῦ λάμπ' εἰς τοῦτον ἥλιος
 εὐκλείας ἀθανάτου,
 κι' ἐφώναξα μ' προστά του:
 Ἐμμανουὴλ ἂν σὲ καλοῦν, ἀλλ' εἶσ' Ἐμμανουήλιος,
 γιὰτὶ τὸ Πεδεμόντιον νὰ μεγαλώσῃ φρόντισες
 μαζί μ' ἐκεῖνον τὸν Καβούρ, κι' ἐξήστραψες κι' ἐβρόντησες.

Ὅστερ' ἀπ' αὐτὸ, ψωρίτη,
 ζήτησα τὸ μνημα νάβρω
 τοῦ Καβούρ τοῦ μακαρίτη,
 καὶ μὲ στήθος τοῦπα λαῦρο.

Καὶ τὴν μνήμην τὴν δικὴν σου, τὴν σεπτὴν καὶ δαιμονίαν,
 μ' ὅλους τὴν διαφυλάττω καὶ μεγάλην κι' αἰώνιαν.
 Δέξου θαυμασμὸν, Καβούρ, κι' ἀπὸ μένα τὸν μουρμούρη,
 ἂν καὶ ὅσπιν Ἑλλάδα τώρα
 πλημμυρεῖ Καβούρ πληθώρα,
 ποῦ πηγαίνουν σὰν καβούροι.

Ἄκουσα τὸν Βασιλῆα μας γιὰ πολλὰ, βρὲ Φασουλῆ,
 τοῦ Τιτόνι νὰ μιλή.
 Ἄκουσα θερμὰς προπόσεις,
 μὰ κι' ἀγάπης ἐκδηλώσεις
 εἶδα μὲ τὸ παραπάνω
 καὶ σ' αὐτὸ τὸ Βατικάνο.

Εἶχα χάσει τὸ μαλὸ μου,
 κι' ἔκανε τὸ κούτελό μου
 μὴ σπουδαία καραμπόλα
 μὲ τὸν Φλάρο τὸν Ρομπόλα.

Ἐφοροῦσα φουστανέλαις, καὶ τὸ τρύπιό μου τσαροῦχι
 τὸ θαυμάζανε τιτλοῦχοι
 τῆς Αὐλῆς καὶ μεγιστάνες
 καὶ Πατρίκιαις Ρωμάναις.

Μὰ κι' ὁ κύριος Τιτόνι
 τὸ βλεπε καλὰ καλὰ,
 κι' ἔλεγε γι' αὐτὸ πολλὰ
 μ' ἐνθουσιασμὸ, κωθῶνι.

Φ. — Ἀληθινῆς ὑποδοχῆς τρικούβερτη παράτα
 γιὰ τῶν Ρωμηῶν τὸν Βασιλῆα τὸν δημοκρατικό...
 καὶ μὲ τὸν Γκάλλι μίλησε καὶ τὸν Γκροταφεράτα,
 καὶ τὸν Ἡλία γινώρισε, παπᾶ Καθολικό.

Καὶ τοῦτος ὁ Φραγκόπαπας χάνει γιὰ μᾶς τὸν νοῦ του,
 κι' εἶναι Ρωμῆος Καθολικός πρὸ χρόνων ἐκεῖ πέρα,
 καὶ ποιὸς τὸ ξέρει, Περικλῆ, κι' ἡ γνωριμία τοῦτου
 ἂν χρήσιμος ὅσπιν κράτος μας δὲν γίνῃ καμμιὰ μέρα.

Κι' ὁ Πάπας Πίος ὁ σεπτὸς, ποῦ νάχης τὴν εὐχὴ του,
 τὸν Βασιλῆα μας σκλάβωσε μὲ τὴν ὑποδοχὴ του.
 Ἐκόσμιε τὸ κεφάλι του τιάρα διαμαντένια
 κι' ἐγὼ βαστοῦσα, Περικλῆ, τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ γένεια.

Φλάροι πολλοὶ μ' ἐγνώρισαν,
 τοῦ φίλησα τὸ χέρι,
 καὶ τοῦπα πῶς ἐχώρισαν
 οἱ δύο συμπεθέροι,

καὶ ντὲ προφούντις ἔκραξε πῶς γρήγορα ὅσπιν φούντο
 θὰ πάη τὸ Ρωμαϊκό χωρὶς νὰ πιάσῃ ποῦντο.

**Ὅσπιν Βασιλῆα μὲ χάρι
 τὸ ξύλινο ζευγάρι.**

Καλῶς ἤλθες, Βασιλῆα,
 μετὰ δόξης καὶ τιμῆς,
 σὲ δεχόμεθα κι' ἐμεῖς
 μ' ὅλη μας τὴ φαρμαλιά.

Εἶδες καὶ τὸν Πάπα Πίο, Φλάρους καὶ Καγκελαρίου,
 καὶ κρατῶν τρανοὺς κυρίους.
 Τοῦ λαοῦ τῆς Ἰταλίας τὰς ἐπευφημίας ἄκου...
 τώρα λένε τὰ ταξείδια πῶς δὲν γίνονται τοῦ κᾶκου,
 κι' ἔναν Πάπα νὰ γνωρίσης κι' ἔναν Φλάρο σπανογένῃ
 πάντα κάποιο κέρδος βγαίνει.

Γιὰ πολλὰ ζητήματά μας ἔκανες συνομιλία,
 εἶπες γιὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μας, εἶπες καὶ γιὰ τὰ Σχολεία,
 κι' ὅλοι σοῦπαν πῶς θὰ κάνουν ὅ,τι θέλεις, φθάνει μόνον
 Ἀρχουδιάρηδες νὰ γδέρνουν τὸ πετσί τῶν Μακεδόνων,
 κι' ἐμεῖς σκύβοντας μὲ τρόμο μ' ἄνδ' ὅσπιν Κρούμους, Βασιλῆα
 δίχως ἄμυνα καμμιὰ νὰ μὴ βγάζουμε μιλιὰ.

Ὅμως Σὺ βεβαίως θάπεις
 πῶς κανεῖς τοὺς δολοφόνους
 δὲν θὰ τοὺς ἀφήτῃ μόνους
 γιὰ νὰ μᾶς πατοῦν τῆς κάπαις.

Ὅσο Σὺ περιηγεῖσθαι τῆς Εὐρώπης τὰς Αὐλὰς
 μ' ἐκδηλώσεις συμπαθείας θερμότητας καὶ πολλὰς,
 τόσο πρόσφυγας ἀπέξω κουβαλοῦσαν τὰ βαπόρια,
 ἄκκιωσαν καὶ τοῦ Κορφιᾶτη μερικοὶ περιφανεῖς,
 κι' ἐδοκίμασε κι' ὁ Κόντες μὴ μεγάλη στενοχώρια
 γιὰ τοὺς δυσχερεστημένους καὶ τοὺς ἐξ ὁμογενεῖς.

Καλῶς ἤλθες, Βασιλῆα μας... τρώμε χάσινο ψωμί,
 κι' ὅλοι λὲν πῶς ἡσφαλίσθη προφανῶς ἡ συνδρομὴ
 καὶ τῆς φίλης Ἰταλίας
 σὰν κι' ἐκείνη τῆς Γαλλίας.

Βίβα λοιπὸν Ἰτάλια καὶ Γκρέτσια συγχρόνως,
 βίβα τοῦ νέου Βίκτωρος, μὰ κι' ὁ δικός μας Θρόνος,
 κι' ἂν σήμερα συμφέροντα χωρίζουν τὰ κράτη,
 πλὴν ἀδελφόνουν τοὺς λαοὺς μνημεῖα σὰν τοῦ Φράττη.

Καλῶς μᾶς ἤλθες, Βασιλῆα, νὰ δῇς Ρωμηῶν καμώματα,
 νὰ μάθης πῶς ἐξοφτῶσαν καὶ δὴ καίνουρνα κόμματα.
 Κατόπιν τόσων τελετῶν μᾶς ἤλθες ἐδῶ πέρα,
 ποῦ σὰχλα διαβλέπεται,
 κατόπιν ὅμως Τυρρηνῆς ἡ Καθαρῆ Δευτέρα
 πάντα μὲ σὰχλαις ἐπεται.

Καλῶς μᾶς ἤλθες, Βασιλῆα, νὰ λείψουν συμφοραὶ,
 κι' ὅλοι μᾶς Ἰταλίζουμε καὶ βίβα λέμ' ἐλ Ρέ.

Ἀπόψε περὶ Μορεᾶς διάλεξις θὰ γίνῃ
 ἀπὸ τὸν εὐλαλὸν Ὁσπὲ ὅσπιν Σπλέντιτ, ποῦ θὰ μείνῃ.

Νίκου Καλογεροπούλου διηγήματα ποικίλα,
 χαριέστατον βιβλίον, Ἡμερολογίου Φύλλα.

Ὁ ρέκτης Βῆτα Ροῦττος μετὰ πολλῆς σοφίας
 ἐσύστησε σπουδαίαν Σχολὴν Στενογραφίας.